

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové, v právní věci

žalobce: **Mgr. J. V., Ph.D.**
bytem X
zastoupen obecným zmocněncem JUDr. P. Š.
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2024, č. j. JMK 69712/2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. X v k. ú. X, obci X („pozemek“), na kterém se z části nachází místní komunikace III. třídy, ulice Č., včetně jejích zákonných součástí („místní komunikace“), která je ve vlastnictví Statutárního města Brna („vyvlastnitel“).

2. Vyvlastnitel podal dne 7. 4. 2022 žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení, kterou se domáhal zřízení věcného břemene cesty. Městský úřad Blansko („stavební úřad“) na základě této žádosti rozhodl dne 21. 12. 2022, č. j. SÚ RŠ 249/2022-MBK 62713/2022/Ša („rozhodnutí stavebního úřadu“), o omezení vlastnického práva žalobce (vyvlastnění), a to zřízením věcného břemene ve prospěch vyvlastnitelů na části pozemku v rozsahu vyplývajícím z geometrického plánu, včetně výkazu výměr. Věcné břemeno spočívá v umístění místní komunikace, v právu tuto místní komunikaci užívat a provozovat, udržovat, opravovat, upravovat a rekonstruovat. Jelikož je místní komunikace stavbou stávající, stavební úřad neurčil lhůtu, ve které je vyvlastnitel povinen zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění. Za zřízení věcného břemene stanovil ve prospěch žalobce jednorázovou náhradu ve výši 46 174 Kč.
3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 5. 2024, č. j. JMK 69712/2024 („napadené rozhodnutí“), zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobce se domníval, že se vyvlastnitel nemůže dovolávat veřejného zájmu na vyvlastnění, pokud se po desítky let nesnažil pozemky získat, byť tak mohl činit od roku 1997. Vlastnické vztahy začal vyvlastnitel řešit až poté, co po něm žalobce požadoval náhradu za užívání pozemku pod místní komunikací bez právního titulu. Žalobcem namítané promlčení stavební úřad a žalovaný posoudili zcela protichůdně, byť vycházeli ze stejného spisového materiálu. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jestliže stavební úřad námitku promlčení připustil, ale neakceptoval, a žalovaný jeho názor fakticky negoval a zcela vyloučil možnost námitku podat. Žalovaný odlišné posouzení námitky dostatečně neodůvodnil. Svá rozhodnutí navíc správní orgány neodůvodnily s odkazem na právní předpisy, byť řada zákonů s promlčením práva ve vztahu k převodu vlastnického práva běžně pracuje.
5. Žalovaný rozhodnutí o odvolání doplnil geometrickým plánem ze dne 4. 6. 2021 ve formě úředně ověřeného stejnopisu ze dne 5. 3. 2024. Geometrický plán musel být doplněn, jelikož se jedná o vkladovou listinu k zápisu věcného břemene. Jelikož však tato listina nebyla součástí podaného odvolání, žalovaný jejím doplněním napravoval chyby nad rámec svého oprávnění v odvolacím řízení. Tímto postupem porušil základní principy zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jelikož se žalobce k doplněné listině nemohl vyjádřit. Grafické zaměření dle geometrického plánu se liší od písemných hodnot uvedených v geometrickém plánu s výkazem výměr, který je založen pouze ve správním spisu a nebyl přiložen k rozhodnutí. Výroková část rozhodnutí stavebního úřadu je proto neurčitá, a kdyby se žalobce neodvolal, bylo by rozhodnutí stavebního úřadu nicotné.
6. Žalovaný nevypořádal všechny námitky žalobce a ty, které zodpověděl, vypořádal pouze tvrzením bez dokazování. Postup žalovaného je nepředvídatelný, rozporuplný a významně se liší od postupu v rámci řízení o vyvlastnění pozemku parc. č. X v k. ú. X. Žalovaný zahájil vyvlastňovací řízení zadáním znaleckého posudku na ocenění věcného břemene, aniž by znal odpovědi na čtyři zásadní otázky, které ve vztahu k pozemku parc. č. X v k. ú. X naopak považoval za nezbytné pro doplnění podkladů pro zahájení správního řízení.
7. Stavební úřad nezaslal výzvu k předložení znaleckého posudku v souladu se zmocněním založeným ve správním spisu. Ve spisu totiž již jednou zmocnění zástupce žalobce vloženo bylo, žalovaný však výzvu k vypracování zaslal přímo žalobci, který musel do stejného spisu

plnou moc předložit podruhé. Tímto postupem byl žalobce zkrácen na svých právech, jelikož jeho zástupce nebyl řádně seznámen s možností zadat znalecký posudek a s lhůtou pro jeho vypracování. Tento nesprávný úřední postup měl být vyřešen stanovením náhradní lhůty a řádným zasláním výzvy zmocněnci.

8. Žalobce rozporoval dostatečnost zmocnění osob jednajících za vyvlastnítele. Zákon k zastupování vyžaduje plnou moc, nikoliv pověření k zastupování. Vyvlastnitel uzavřel příkazní smlouvu se společností Brněnské komunikace a. s., IČO: 60733098 („Brněnské komunikace“). Tato smlouva však neobsahuje žádné ustanovení, kterým by vyvlastnitel společnost zmocňoval k úkonům ve vyvlastňovacím řízení. Z preambule žádosti o vyvlastnění pak vyplývá, že oprávnění k podání žádosti vychází z plné moci udělené technickému řediteli společnosti Ing. Kellerovi, nikoliv z příkazní smlouvy. Tato plná moc je navíc vložena do spisu nestandardně a bez podacího razítka. Žalovaný se snažil vady jednotlivých oprávnění zhojit dokazováním výpisem z obchodního rejstříku, což je však nový důkaz, který nebyl předložen při ústním jednání ani není součástí spisu stavebního úřadu. Ani výpis z obchodního rejstříku navíc nedokazuje oprávnění generálního ředitele Ing. Borového podepsat pověření pro své zaměstnance k úkonům, které sám není oprávněn provádět. Za vyvlastnítele tak ve výsledku jednalo více zástupců, kteří za něj fakticky jednat vůbec nemohli. Zákon přitom vylučuje účast více než jednoho zástupce.
9. V další části žaloby se žalobce opět vrátil ke geometrickému plánu a tvrdil, že geometrický plán neobsahuje výkaz výměr. Ten má být údajně součástí spisu jako příloha žádosti o vyvlastnění. Tam jej však žalobce neviděl, určitě se nejedná o řádně vloženou samostatnou listinu opatřenou podacím razítkem. K návrhu smlouvy o zřízení věcného břemene výkaz výměr přiložen nebyl.
10. Žalovaný tvrdí, že se žalobce nebyl ochoten domluvit. Odkazuje na korespondenci z let 2017 až 2021 s Ing. Kellerem. Korespondence se však týkala vykoupení celého pozemku, tedy jiného předmětu, než smlouva o zřízení věcného břemene nebo žádost o vyvlastnění. Ing. Keller nebyl a není oprávněn za vyvlastnítele jednat. Ze správního spisu naopak vyplývá, že to byly právě úkony žalobce, které směřovaly k dohodě (prodej celého pozemku, zřízení věcného břemene s opakující se roční platbou). Ani jedna z těchto nabídek nebyla přijata a žalobci nebylo sděleno proč. Snaha se dohodnout nemůže být pouze formální bez reakce na alternativní požadavky žalobce. Vyvlastnitel má tedy stále možnost se domluvit a získat práva, kterých se domáhá, jiným způsobem než jejich vyvlastněním. Usnesení zastupitelstva či rady vyvlastnítele, které bylo doplněno dodatečně, nelze akceptovat, jelikož se jedná o tvrzení zástupců, kteří nebyli oprávněni jednat.
11. Napadené rozhodnutí postrádá odůvodnění, v čem veřejný zájem přesahuje zájem na zachování současného stavu, i v čem převažuje veřejný zájem nad právem na ochranu vlastnictví. Na pozemku je široká jednosměrná silnice s parkovací zónou. Výměra pozemku nepřesahuje 3,07 m do vozovky. Žalobce tak neohrožuje provoz na komunikaci a úvahy o tom, že by takový stav mohl nastat, jsou pouze spekulativní. Vyvlastnitel se tedy fakticky pouze zbavuje placení státem regulované náhrady za bezplatné užívání pozemku. Je nezpochybnitelným právem žalobce se pozemku nezbavovat.
12. Žalobci byla upřena možnost reagovat na tvrzení, která vznesly pověřené osoby na prvním a současně posledním ústním jednání ve věci. Vyvlastnitel stavebnímu úřadu sdělil, že setrvává na své žádosti o vyvlastnění emailovou zprávou bez zaručeného elektronického podpisu a bez dodatečného doložení, tj. v rozporu se správním řádem. Ústní jednání bylo

zcela formalistické, šlo o setkání za účelem sdělení, že má žalobce zaplatit poplatek. Cílem nebylo dosažení dohody, stavební úřad pouze přetrpěl otázky žalobce a jednání ukončil, aniž by na otázky odpověděl. Stavební úřad přímo konstatoval, že na základě ústního jednání rozhodne, aniž by předem věděl, že tak bude moci učinit.

13. Žalobcem navrhovaná smlouva s opakujícím se ročním poplatkem není smlouvou nájemní. A pokud ano, bylo možné o ní jednat, aby vyhovovala oběma stranám. Zákon nezakazuje jiné formy smluvního vztahu, právní vztah nemusí být upraven výhradně prostřednictvím věcného břemene. Odmítnutím návrhu vyvlastnitel jen potvrdil, že hlavním důvodem pro podání žádosti je, aby nevznikalo bezdůvodné obohacení. Vydávání bezdůvodného obohacení však nemůže být předmětem vyvlastňovacího řízení.
14. Žalobce ze shora uvedených důvodů navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Jelikož je žaloba jakousi polemikou se závěry žalovaného a část žalobních bodů pouze rozvíjí odvolací námitky, odkázal žalovaný v plném rozsahu na napadené rozhodnutí a správní spis. Geometrický plán byl připojen k žádosti vyvlastnitel a byl podkladem již rozhodnutí stavebního úřadu. Nejedná se o nový důkaz. Obchodní rejstřík má charakter veřejného rejstříku, jedná se o veřejně známé údaje a není třeba jimi ve správním řízení dokazovat. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

16. Žaloba **není** důvodná.
17. Soud ve věci nařídil jednání, při němž účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce v rámci obsáhlého přednesu žaloby uplatnil následující nové námitky:
  - Již před zahájením vyvlastňovacího řízení došlo ke změně využití pozemní komunikace. Důvodem (účelem) vyvlastnění pak nebylo zajištění průjezdu či dopravní obslužnosti, jak uvádí žalovaný v rozhodnutí, nýbrž využití pozemku k parkování rezidentů a podnikatelů v rámci modrých zón, a to za úhradu ve prospěch vyvlastnitel.
  - Smlouva o zřízení služebnosti schválená Radou města Brna dne 21. 10. 2021 neobsahovala ujednání o vrácení vlastnických práv žalobci v případě, že účel vyvlastnění nebude naplněn. Nelze ji proto považovat za smlouvu s 90denní lhůtou dle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění). Po žalobci nikdo nemohl požadovat, aby takovou smlouvu akceptoval.
  - Žalobce se nemohl náležitě seznámit s obsahem správního spisu, neboť ten byl nesprávně veden (jednalo se o „chaotický štos listin“ bez spisového seznamu).
18. Právě uvedené námitky byly žalobcem před soudem vzneseny po lhůtě pro podání žaloby, jsou tedy opožděné a soud se jimi proto nezabýval [§ 71 odst. 2 věta třetí ve spojení s § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“)]. Žalobce ve vztahu k námitce, že skutečný důvod vyvlastnění byl jiný, než jaký je obsažen v rozhodnutí žalovaného, odkázal na bod 13 odst. 2 věta druhá žaloby. Zde je uvedeno, že se jedná o širokou jednosměrnou silnici s modrým pruhem pro určení parkovací zóny po celé její délce vlevo

ve směru k centru. Z tohoto konstatování nelze dle názoru soudu ani v nejhrubších rysech seznat byť i jen základ námitky, že žalovaný skutečný důvod vyvlastnění zastřel důvodem zcela jiným. I v tomto případě tedy jde o opožděnou námitku.

19. Soud při jednání provedl k návrhu žalobce důkaz protokolem ze dne 7. 9. 2021 o ústním jednání ve věci vyvlastnění části pozemku parc. č. X v k. ú. X. V něm zástupce vyvlastnítele mimo jiné uvedl, že k dohodě nedošlo, a proto byl podán návrh na vyvlastnění dle zákona o pozemních komunikacích a zákona o vyvlastnění. „Jde tedy o právní důvod tak, aby nevznikalo bezdůvodné obohacení“. Na provedení důkazu výsledkem vedoucí odboru vyvlastnítele Mgr. B. žalobce při jednání netrval, a proto jej soud neprovedl. Listinné důkazy uvedené v žalobě a k ní přiložené jsou součástí správního spisu, jímž se v soudním řízení správním dokazování zásadně neprovádí. Konečně pokud jde o v žalobě zmíněnou listinu založenou „mimo správní spis“ s čárovým kódem KUJMPO2H80701, pak ji žalobce soudu nepředložil, z žaloby nelze zjistit, jakou právně významnou skutečnost by měla tato listina prokazovat, a žalobce k ní nic bližšího neuvedl ani při jednání. Soud ji proto pro nadbytečnost k důkazu neprovedl.
20. Soud dále před vypořádáním jednotlivých námitok považuje za vhodné vytknout před závorku, že za žalobní bod, který vymezuje rozsah soudního přezkumu, lze považovat pouze právně i skutkově konkretizované tvrzení, z něhož je patrné, v čem přesně má pochybení správních orgánů spočívat [viz § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Řádnou žalobní námitkou proto nemůže být nesourodá polemika žalobce, v níž se omezuje na pouhá obecná a nepodložená konstatování, aniž by žalobní námitky podložil reálnou a věcnou argumentací, smysluplným odkazem na ustanovení právních předpisů či příhodnou judikaturu, nebo ze svých proklamací o nezákonnosti jasně vyvodil konkrétní porušení svých práv. Není úkolem soudu vznesené námitky jakkoliv rozvíjet nebo domýšlet, co mohl mít žalobce na mysli. Není-li konstatování žalobce dostatečně konkretizované na to, aby soud mohl v jeho světle napadené rozhodnutí přezkoumat, může reagovat jediné stejně obecně konstatováním, že žádné takové pochybení žalovaného neshledal. Mezi tyto námitky patří obecná tvrzení žalobce, že v jiném řízení žalovaný řešil nějaké čtyři otázky, které nyní neřešil, že žalovaný není schopen vysvětlit, kdy je zahájeno správní řízení, že zástupce vyvlastnítele upravil návrh smlouvy v rozporu s usnesením rady města nebo že v jiném správním řízení se správní orgány chovaly lépe, kdežto zde přísně. Soud může pouze stejně obecně konstatovat, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a zabývaly se všemi otázkami rozhodnými pro předmětné vyvlastňovací řízení, a to na základě způsobilých podkladů poskytnutých vyvlastnítelem.
21. S ohledem na rozsah a značnou nepřehlednost žaloby i přednesu žalobce při jednání se soud především soustředil na vypořádání žalobních námitok, které lze považovat za klíčové, a ozřejmil žalobci koncepci právní úpravy a jejího výkladu. V závěru rozsudku se pak vypořádal se zbývajícím žalobním argumentací.

IV.A Oprávnění jednat za vyvlastnítele

22. Soud se nejdříve zabýval žalobcem namítaným nedostatkem zmocnění osob jednajících za vyvlastnítele. Správní řád ve svém § 33 odst. 1 umožňuje zastoupení účastníka správního řízení zvoleným zmocněncem na základě plné moci, kterou lze učinit buď ve formě písemné, nebo může být udělena ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.

23. Je zcela na volbě účastníka řízení, zda bude v řízení vystupovat sám, nebo se nechá zastoupit jinou k tomu způsobilou osobou (zmocněncem). Jelikož nikdo nemůže být zastupován bez zákonného, smluvního nebo soudního zmocnění, rozhodne-li se účastník, že v řízení zastoupen být chce, dohodne se s vybraným zmocněncem, se kterým o tomto zastoupení uzavře ústní či písemnou smlouvu. Tato dohoda je projevem autonomie vůle stran a má soukromoprávní povahu. Typicky se bude jednat o smlouvu příkazní (§ 2430 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník).
24. Vyvlastnitel předložil příkazní smlouvy uzavřené od roku 2016. Již podle smlouvy č. 5416142761 ze dne 8. 6. 2016 uzavřené na dobu neurčitou přitom vyvlastnitel zmocnil Brněnské komunikace mimo jiné jednat s vlastníky, uživateli apod. dotčených nemovitostí o způsobu majetkoprávního vypořádání, sjednávat smlouvy a účastnit se řízení se všemi právy a povinnostmi z toho vyplývajících (čl. II část C odst. 2) i ke všem nezbytným právním jednáním ve správních řízeních před stavebními úřady i příslušnými vyvlastňovacími úřady (čl. V odst. 2). Brněnské komunikace tak byly oprávněny vyvlastnitele zastupovat již v roce 2017, kdy s žalobcem začaly poprvé jednat o majetkoprávním vypořádání pozemku. V době předmětného vyvlastňovacího řízení pak Brněnské komunikace vyvlastnitele zastupovaly na základě příkazní smlouvy č. 5420140534 uzavřené na dobu neurčitou v únoru 2020. Dle přílohy č. 2 jsou Brněnské komunikace povinny pro vyvlastnitele zajistit opravy, údržbu a rekonstrukci místních komunikací, což podle odst. 2.1.3. obnáší také majetkoprávní přípravu spočívající zejména v zajištění vlastnického či jiných práv toto umožňujících, a to i v případném vyvlastňovacím řízení. Dle přílohy č. 12 odst. 1.1. a 1.2. jsou Brněnské komunikace zmocněny mimo jiné k získání vlastnického práva k pozemkům nacházejícím se pod pozemními komunikacemi ve vlastnictví vyvlastnitele, eventuálně k získání jiných práv umožňujících zejména umístění, provoz a opravy pozemních komunikací, a také k řešení právních nároků vlastníků pozemků pod komunikacemi. Tyto činnosti jsou dle přílohy č. 12 odst. 3.1. prováděny přímo na základě příkazní smlouvy.
25. Plná moc (nebo také průkaz plné moci) je oproti tomu jednostranným prohlášením účastníka především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna. Plná moc tak fakticky žádná práva a povinnosti mezi stranami nezakládá, oprávnění k zastupování vychází z již uzavřené smlouvy o zastupování. Plná moc je pouze dokladem o existenci příkazní smlouvy. Z logiky věci je proto zřejmé, že pokud vyvlastnitel místo plné moci předložil kompletní příkazní smlouvu, jejíž existenci by měla plná moc osvědčovat, nemůže se jednat o vadu, která by zakládala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Smyslem předložení plné moci je prokázat, že je zmocněnec za zmocnitele oprávněn jednat. Předložené příkazní smlouvy podle soudu tento požadavek bez dalšího naplňují, a to i výslovně ve vztahu k vyvlastňovacímu řízení. V takové situaci není třeba trvat na předložení písemné plné moci ve smyslu § 33 odst. 1 správního řádu.
26. Zástupce žalobce chybně nerozlišuje mezi jednáním za vyvlastnitele, a jednáním za zmocněnou právnickou osobu. Vyvlastnitel má v řízení v souladu se zákonem pouze jednoho zmocněnce, a tím je právnická osoba Brněnské komunikace. Jednání za právnickou osobu je však také jednáním v zastoupení. Ve správním řízení je otázka provádění úkonů za právnickou osobu upravena v § 30 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který v tomto ohledu odkazuje na § 21 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Podle § 21 odst. 1 občanského soudního řádu za právnickou osobu jedná zejména její statutární orgán nebo jeho člen, nebo její zaměstnanec, který tím byl pověřen.

27. Soud proto Ing. Luďka Borového, generálního ředitele, i Ing. Aleše Kellera, technického ředitele, považoval za zaměstnance, kteří byli oprávněni Brněnské komunikace v předmětném řízení zastupovat. Jejich oprávnění vyplývá z předložené příkazní smlouvy z roku 2020, resp. již z roku 2016. Podle té jsou Ing. Luděk Borový i Ing. Aleš Keller oprávněni za Brněnské komunikace jednat ve věcech jejího běžného plnění, kam podle soudu spadá také majetkoprávní vypořádání včetně případného vyvlastňovacího řízení. Nad rámec výše uvedeného pak byly do spisu předloženy ještě plné moci udělené Ing. Luďkovi Borovému v listopadu 2022 (č. 1. 75 správního spisu) a Ing. Aleši Kellerovi dne 3. 12. 2018 (č. 1. 33 správního spisu). Oba tak byli zcela prokazatelně oprávněni za Brněnské komunikace jednat. Jelikož byl Ing. Luděk Borový plnou mocí výslovně oprávněn zmocnit k jednání za Brněnské komunikace další osoby, byl oprávněn dne 6. 12. 2022 Mgr. J. F. a Mgr. R. P. udělit pověření zastupovat Brněnské komunikace na ústním jednání. Vyvlastnitel měl tedy výhradně a pouze jednoho zmocněnce, kterým byla společnost Brněnské komunikace. Za tuto společnost pak byli v řízení oprávněni jednat všichni uvedení zaměstnanci. Ing. Luděk Borový a Ing. Aleš Keller dle příkazní smlouvy i předložené plné moci, zaměstnankyně pak na základě pověření, které jim bylo uděleno pro ústní jednání. Soud proto žalobcem namítaný nedostatek zmocnění neshledal.

IV.B Právní povaha vyvlastnění a nemožnost jeho promlčení

28. Podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod je vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu.
29. Vyvlastněním se ve smyslu § 2 písm. a) zákona o vyvlastnění, rozumí nucené odnětí nebo omezení vlastnického práva nebo práva odpovídajícího věcnému břemenu k pozemku nebo ke stavbě pro dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem.
30. Vyvlastnění je právním nástrojem, který umožňuje státu nebo jinému oprávněnému subjektu zasáhnout do vlastnického práva jednotlivce; jedná se tak o výjimku z ústavně chráněného vlastnického práva. Institut vyvlastnění proto představuje jeden z nejzávažnějších zásahů do majetkových práv přiznaných ústavním pořádkem ČR. Prostřednictvím individuálního správního aktu, nejčastěji rozhodnutím správního orgánu, dojde buď k úplné ztrátě vlastnického práva nebo práva odpovídajícího věcnému břemenu k věci, nebo určitému omezení jeho výkonu ve prospěch jiného subjektu.
31. Jak přitom vymezil Nejvyšší správní soud již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 4 As 47/2003-125, č. 448/2005 Sb. NSS, „[s]ubjekty právního vztahu ve vyvlastňovacím řízení nejsou vyvlastňovaný a vyvlastnitel. Nelze proto dovodit žádné subjektivní oprávnění na vyvlastnění cizího pozemku. Subjekty právního vztahu jsou toliko vyvlastňovaný na straně jedné a stát reprezentovaný stavebním úřadem na straně druhé. Vyvlastňovaný a stavební úřad nevstupují do tohoto právního vztahu v rovném postavení dobrovolně na základě oboustranně shodné vůle směřující k založení tohoto vztahu. Stavební úřad jako nositel veřejné moci svou vůli jednostranně vnucuje vyvlastňovanému, tj. sám správním aktem založí právní vztah a stanoví jeho obsah, tj. rozhodne o vyvlastnění. Vůle vyvlastňovaného je zde nerozhodná, a jeho případný nesouhlas s takovým rozhodnutím je irelevantní. Rozhodnutí správního orgánu o vyvlastnění je z těchto příčin veřejnoprávní záležitostí.“
32. Vyvlastnění je tedy veřejnoprávním institutem a představuje jednostranný zásah veřejné moci do soukromého vlastnictví. Tento zásah nerealizuje vyvlastnitel, ale stát. Vyvlastnitel

pouze podává žádost o vyvlastnění, na základě které, jsou-li splněny všechny zákonem stanovené podmínky, k zásahu přistoupí vyvlastňovací úřad jakožto nositel veřejné moci.

33. Podle § 609 věta první občanského zákoníku, nebylo-li právo vykonáno v promlčecí lhůtě, promlčí se a dlužník není povinen plnit. Podle § 611 občanského zákoníku se promlčují všechna majetková práva s výjimkou případů stanovených zákonem. Jiná práva se promlčují, pokud to zákon stanoví.
34. Promlčení je narozdíl od vyvlastnění institutem soukromoprávním. Jedná se o projev zásady, že právo svědčí bdělým, která je spojena s principem právní jistoty. V důsledku promlčení dochází plynutím času k oslabení subjektivního práva. Po uplynutí zákonem nebo platnou dohodou stran stanovené promlčecí lhůty tak nemůže být věřiteli soudem nebo jiným orgánem promlčené majetkové právo přiznáno, pokud dlužník řádně vznesl námitku promlčení. Vyvlastnění však není subjektivním majetkovým právem vyvlastnítele. Vyvlastnitel své nově nabyté vlastnické právo neodvozuje od vyvlastňovaného, nýbrž od státu a ze zákona. Vyvlastnění je výsledkem veřejnoprávního procesu a z povahy věci se proto soukromoprávní institut promlčení na institut vyvlastnění nevztahuje. Proti vyvlastnění tak nelze vznést námitku promlčení; opačné závěry žalobce jsou mylné.
35. Žalobce v této souvislosti namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. K tomu soud uvádí, že odvolací řízení slouží k nápravě vad prvostupňového rozhodnutí, přičemž soud následně obě správní rozhodnutí posuzuje jako jeden celek. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí proto nezpůsobuje to, že žalovaný nahradil nesprávnou úvahu stavebního úřadu o promlčení svojí vlastní, a korigoval tak dílčí chyby v odůvodnění. Přesně k tomu odvolací řízení slouží. Žalovaný je přitom povinen námitky vypořádat adekvátně argumentací uvedené v odvolání. Pokud žalobce jen obecně odkazuje na jiné zákony, které však neřeší otázky vyvlastnění, ale právo obce na uzavření bezúplatné smlouvy, není žalovaný povinen uvádět obsáhlý elaborát o promlčení subjektivních práv v českém právním řádu, pokud tomu odvolací námitky neodpovídají. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, proč žalovaný považoval námitku promlčení za nedůvodnou, neboť žalobci vysvětlil veřejnoprávní povahu vyvlastnění, která není zákonem nijak časově limitována. Vysvětlil také, že žádná promlčecí lhůta pro podání žádosti o vyvlastnění nevyplývá ani z § 17 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, který citoval stavební úřad. Tvzení žalobce o nedostatečnosti odůvodnění proto soud považuje za liché.
36. Soud tak uzavírá, že vyvlastnění není majetkovým právem, které by se promlčovalo, a že nebylo na místě aplikovat ani žádný ze žalobcem uváděných právních předpisů, jelikož na nyní řešenou věc nedopadají. Irelevantní je také domněnka, že měl vyvlastnitel majetkové vztahy začít řešit již v roce 1997, neboť na rozdíl od žalobce nepochybně věděl o rozdílném vlastnictví komunikace a pozemku, na kterém je umístěna. Tato otázka se totiž míjí s předmětem vyvlastňovacího řízení. Stavební úřad se ve vyvlastňovacím řízení nezabývá tím, kdy vyvlastnitel zjistil, že se místní komunikace nachází na cizím pozemku. Stavební úřad na základě podané žádosti jakožto orgán veřejné moci posuzuje pouze to, zda byly pro vyvlastnění naplněny všechny podmínky. Pokud dospěje ke kladnému závěru, autoritativně rozhodne o vyvlastnění.

IV.C Existence veřejného zájmu a nemožnost uzavřít dohodu

37. Podle § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění je vyvlastnění přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje

nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.

38. Podle § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění platí, že lze vyvlastnění provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení musí být veřejný zájem na vyvlastnění ve vyvlastňovacím řízení prokázán.
39. Podle § 5 odst. 1 věty první zákona o vyvlastnění je vyvlastnění přípustné, pokud se vyvlastniteli nepodařilo ve lhůtě 90 dnů uzavřít smlouvu o získání práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění stanoveného zákonem.
40. V nyní posuzovaném případě je zvláštním zákonem, pro jehož účel mohou být pozemky vyvlastněny, zákon o pozemních komunikacích. Ten v § 17 odst. 2 písm. b) stanoví, že podle zvláštního právního předpisu lze odejmout nebo omezit vlastnické právo k pozemku, jestliže byla dálnice, silnice nebo místní komunikace zřízena na cizím pozemku.
41. Jak vyplývá z rozhodnutí ze dne 15. 12. 2010, č. j. MMB/0153370/2009, které je součástí správního spisu na č. l. 117, pozemní komunikace na ulici Č. je místní komunikací, přičemž mezi účastníky je nesporné, že jejím vlastníkem je vyvlastnitel. Místní komunikace se však nachází na pozemku ve vlastnictví žalobce a vyvlastniteli k umístění stavby pozemní komunikace na cizím pozemku nesvědčí řádný právní titul. Je proto dán účel vyvlastnění dle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích.
42. Stavební úřad se rovněž zabýval existencí veřejného zájmu a jeho převahou nad individuálními právy vlastníka pozemku a žalovaný se s jeho hodnocením ztotožnil. Stavební úřad dovozoval veřejný zájem ze skutečnosti, že se jedná o již existující trvalou veřejně prospěšnou stavbu, která nebude do budoucna měnit svůj účel. Její vlastník je povinen zajistit řádné užívání, provozování, údržbu, opravy a případné rekonstrukce, přičemž mu tato povinnost svědčí také do budoucna. Spatřoval tak významný veřejný zájem na zajištění budoucího, spolehlivého a bezpečného provozu na místní komunikaci. Současný stav je takový, že komunikace na pozemku již dlouhodobě existuje, a vyvlastnitel všechny činnosti související s její správou provádí, ovšem k jejímu umístění mu nesvědčí soukromoprávní titul. Je tedy nepochybně žádoucí vyřešit vzájemné vztahy a nezachovávat současný stav, kdy se vyvlastnitel na úkor žalobce obohacuje. Námitka žalobce, že napadené rozhodnutí toto odůvodnění postrádá, je proto nedůvodná.
43. Soud se s uvedeným hodnocením ztotožňuje a považuje je za zcela dostatečné. Vyřešení vzájemných vztahů je ostatně nejen zájmem vyvlastnitel, ale také žalobce. Jelikož je místní komunikace na pozemku dlouhodobě umístěna a nepředpokládá se její odstranění, je dispozice žalobce s pozemkem značně omezená. Vyvlastnitel je povinen tuto veřejně přístupnou komunikaci provozovat, udržovat a opravovat. Tato povinnost se přitom nevztahuje pouze na místní komunikaci v celé její šíři, ale také na všechny její zákonné části a příslušenství. Skutečnost, že výměra pozemku žalobce nepřesahuje 3,07 m do vozovky, je tedy irelevantní. Vyvlastnitel je povinen provozovat, udržovat a opravovat celou šíři komunikace v jeho vlastnictví, tudíž i celou část, která se nachází na pozemku žalobce. Je proto na místě, aby mu k umístění komunikace na pozemku žalobce svědčil právní titul, a bylo tak zajištěno, že bude moci své povinnosti, které jsou nepochybně ve veřejném zájmu, realizovat řádně a efektivně i do budoucna. Skutečnost, že mu žalobce údržbu komunikace

i bez jakéhokoliv oprávnění doposud umožňoval, pak na uvedeném závěru ničeho nemění. Je ve veřejném zájmu, aby byly právní vztahy definitivně vyřešeny a vyvlastnitel jako veřejná instituce nakládající s veřejnými prostředky mohl tyto prostředky vynakládat na veřejně přístupnou komunikaci, ke které má všechna potřebná oprávnění. Oprávnění k umístění komunikace na pozemku je ostatně i ku prospěchu žalobce, na kterém se vyvlastnitel nebude nadále bezdůvodně obohacovat. Z toho ovšem neplyne – jak se mylně domnívá žalobce – že důvodem vyvlastnění je (výlučně) zabránit vzniku bezdůvodného obohacení (jak měl vyvlastnitel výslovně uvést v rámci jiného řízení v protokolu ze dne 7. 9. 2021, který soud provedl k důkazu). Tato okolnost je jistě důležitým prvkem, který motivuje vyvlastnitel vyřešit vzájemný vztah s žalobcem. Sama o sobě by však k vyvlastnění nestačila. Shora pak byl popsán účel vyvlastnění, veřejný zájem a jeho převaha nad právy žalobce, které jsou pro vyvlastnění určující a dostačující.

44. Důvodné nebyly ani námitky proti závěru správních orgánů, že žalobce nebyl ochoten ve věci uzavřít dohodu. Jak vyplývá ze spisového materiálu, vyvlastnitel byl aktivní a domluvu inicioval, nabízel více možných řešení, přistoupil také na žalobcem požadovanou kupní cenu. Byl to naopak žalobce, kdo nabídky vyvlastnitel odmítal, a nebyl tak ochoten vzájemné vztahy definitivně vyřešit.
45. První nabídku na výkup předmětného pozemku zaslaly žalobci Brněnské komunikace již 14. 6. 2017. V roce 2018 probíhala prostřednictvím emailové komunikace domluva o odkupu pozemku, na základě které schválilo Zastupitelstvo města Brna 4. 9. 2018 návrh kupní smlouvy se žalobcem požadovanou cenou. Jak však vyplývá z emailu ze dne 6. 9. 2018 (příloha č. 7.4., č. l. 17), žalobce k prodeji pozemku nakonec nepřistoupil. Brněnské komunikace žalobci i tak dne 2. 11. 2018 zaslaly předjednanou smlouvu k uzavření, případně navrhly vypořádat vzájemné vztahy zřízením úplatného věcného břemene. Žalobce na nabídku reagoval dne 29. 11. 2018 a uvedl, že jeho odmítavý postoj k uzavření kupní smlouvy trvá. Zřízení věcného břemene pak nepovažoval za nutné, jelikož podle něj nic Brněnským komunikacím nebrání provádět údržbu komunikace. Dne 31. 3. 2021 opětovně Brněnské komunikace nabídly žalobci dvě varianty majetkového vypořádání, tj. odkup pozemku nebo zřízení věcného břemene, případně mu daly možnost navrhnout jiné řešení. Dále jej informovaly o tom, že v případě, že nedojde k majetkoprávnímu vypořádání, budou nuceny řešit situaci ve vyvlastňovacím řízení. Žalobce v reakci ze dne 11. 5. 2021 uvedl, že se ani jednou z nabízených variant nechce zabývat. Dne 14. 12. 2021 Brněnské komunikace reagovaly na návrh žalobce zřídit služebnost za pravidelnou měsíční úplatu. Uvedly, že požadují trvalé majetkové vypořádání, což žalobcem zaslaný návrh, který je fakticky smlouvou nájemní, nesplňuje. Zaslaly proto žalobci jako protinávrh smlouvu o zřízení věcného břemene za jednorázovou úplatu a stanovily akceptační lhůtu 90 dní. Zároveň žalobce informovaly o možnosti vyhotovení vlastního znaleckého posudku a zopakovaly, že by v ideálním případě stále chtěly uzavřít smlouvu kupní. Žalobce návrh k uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene ve stanovené lhůtě nepřijal.
46. Z výše uvedeného je podle soudu prokazatelně zřejmé, že se vyvlastnitel již od roku 2017 snažil se žalobcem domluvit, a to ideálně na odkupu pozemku, případně na jiném trvalém vypořádání vzájemných vztahů. Nejednalo se tedy pouze o formální snahu o uzavření dohody pro účely vyvlastňovacího řízení. Byl to naopak žalobce, kdo nakonec odmítl uzavření kupní smlouvy a kdo neakceptoval návrhy na zřízení věcného břemene. I pokusy o dohodu však mají své hranice. Jelikož žalobce výslovně deklaroval, že nepřistoupí na žádné nabízené řešení, a jím nabízené řešení nebylo pro vyvlastnitel akceptovatelné, nelze po

vyvlastniteli požadovat, aby vynakládal další zjevně bezpředmětné úsilí ke změně postoje žalobce. Postup vyvlastnitel i správních orgánů byl dle názoru soudu plně v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 174/2014-44, publ. pod č. 3188/2015 Sb. NSS, neboť vyvlastnitel na protinávrhy žalobce reagoval a snažil se s ním reálně jednat.

47. Je přitom pochopitelné, že vyvlastnitel nebyl ochoten přistoupit na uzavření nájemní smlouvy (ať už ji žalobce nazývá jakkoliv). Nájemní vztah totiž není dostatečným zajištěním právní jistoty pro vyvlastnitel. V zájmu zajištění řádného provozu na pozemních komunikacích je třeba vždy upřednostnit takové majetkoprávní vypořádání, které představuje trvalé řešení vlastnických vztahů mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby, a které stavbu komunikace trvale právně zabezpečuje. Jako nejúčelnější by se proto jevilo získání vlastnického práva k pozemku pod touto stavbou. Jelikož žalobce deklaroval, že je jeho zájmem pozemek neprodávat, zohlednil tuto skutečnost vyvlastnitel nejen v poslední navrhované smlouvě o zřízení věcného břemene, ale také v následně podané žádosti o vyvlastnění. Požadoval proto vlastnické právo žalobce pouze omezit, nikoliv mu jej zcela odejmout. Vadou není ani skutečnost, že v jisté části vyjednávání vyvlastnitel nabízel žalobci k odkupu celý předmětný pozemek, avšak zřízení věcného břemene následně požadoval jen k jeho části. Tento postup je naopak zcela v souladu s tím, že vyvlastnění lze provést pouze v nezbytné míře.

IV.D Ostatní žalobní námitky

48. Podle § 18 odst. 3 písm. a) věta za středníkem zákona o vyvlastnění je v případě, že vyvlastnitel navrhuje vyvlastnit jen část pozemku, přílohou k žádosti o vyvlastnění geometrický plán, a to ve třech vyhotoveních.
49. Geometrický plán byl k žádosti řádně předložen ve třech vyhotoveních, jednalo se o geometrický plán ze dne 4. 6. 2021 ověřený Ing. Z. Č. Z tohoto geometrického plánu vycházel stavební úřad po celou dobu vyvlastňovacího řízení a jako podklad byl promítnut také do výroku I. rozhodnutí stavebního úřadu. Rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný potvrdil v plném rozsahu, tedy i v rozsahu výroku I., který na tento geometrický plán odkazuje. Nemůže pak být vadou napadeného rozhodnutí ani porušením základních principů vyvlastňovacího řízení, pokud žalovaný nechal vyhotovit úředně ověřený stejnopis tohoto geometrického plánu, který připojil jako přílohu napadeného rozhodnutí, aby bylo nepochybné, v jakém rozsahu bylo věcné břemeno zřízeno. Úředně ověřený stejnopis je ze své podstaty zcela totožný s geometrickým plánem uloženým ve spisové dokumentaci, nejedná se o žádnou novou listinu ani o nový důkaz. Tvrzení zástupce žalobce o neurčitosti výroku tak postrádá racionální základ, výrok žalovaného je jasný a určitý.
50. Žalobce v této souvislosti namítal, že geometrický plán neobsahuje výkaz výměr, který rovněž nebyl přiložen k návrhu smlouvy na zřízení věcného břemene. K tomu soud uvádí, že výkaz výměr je na geometrickém plánu uveden („výkaz dosavadního a nového stavu údajů katastru nemovitostí“), ale neobsahuje žádné relevantní údaje, neboť ve věci šlo o rozdělení či scelování pozemků. U geometrického plánu je dále ve správním spisu založena listina nazvaná „Délky a plochy ke geometrickému plánu č. 2783-44/2021 k. ú. Královo Pole“. Ač se tato listina týká stejného pozemku, vztahuje se k jinému geometrickému plánu. Ať už tato příloha byla nebo nebyla součástí návrhu smlouvy, žalobce nemohl být jejím nepřiložením jakkoliv zkrácen na svých právech, neboť veškeré potřebné údaje jsou patrné z

geometrického plánu ze dne 4. 6. 2021 (rozměry věcného břemene jsou uvedeny přímo ve výkresu). Námitka není důvodná.

51. V této souvislosti neobstojí ani tvrzení žalobce, že po podání odvolání byl spis (v rozporu s koncentrací řízení) doplňován o listiny v neprospěch žalobce. Z argumentace žalobce vyplývá, že se má jednat jednak o úředně ověřené stejnopisy geometrického plánu, jednak o výpis z obchodního rejstříku. Pokud jde o stejnopisy geometrického plánu, soud již výše uvedl, že o žádnou novou listinu nejde a jejich pořízení nemohl být žalobce jakkoliv krácen na svých právech. Pokud jde o výpis z obchodního rejstříku týkající se Brněnských komunikací, pak taková listina není ve správním spisu založena. Žalovaný nicméně ve svém rozhodnutí uvádí, že oprávnění Ing. Borového udělit pověření vyplývá kromě příkazních smluv též z výpisu z obchodního rejstříku. Je tedy pravděpodobné, že žalovaný tento výpis pořídil, či alespoň do něj nahlížel na příslušných webových stránkách. Ani tento postup však nemohl žalobce nijak zkrátit na jeho právech. Jednak žalovaný tímto způsobem reagoval na žalobcovu odvolací námitku, jednak se jedná o údaje veřejně dostupné a ostatně žalobcem nijak nezpochybněné. Konečně i bez zmíněného výpisu rozhodnutí žalovaného plně ob stojí, neboť příslušné oprávnění Ing. Borového je založeno též v příkazních smlouvách, na něž žalovaný odkázal.
52. Podle § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění mohou být námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání uplatněny nejpozději při ústním jednání; k později uplatněným námitkám a důkazům se nepřihlíží.
53. Správní řízení je zásadně písemné. Jelikož se však v rámci vyvlastnění zasahuje do významných ústavně zaručených práv, nařizuje zákon k projednání vyvlastnění konání ústního jednání. Z důvodu zrychlení procesu vyvlastnění a zajištění brzkého naplnění účelu vyvlastnění se ve vyvlastňovacím řízení uplatňuje koncentrace řízení. O této skutečnosti byli účastníci poučeni. Zástupce žalobce i zástupce vyvlastnítele tak měli stejnou možnost vznést na ústním jednání námitky (a důkazy k jejich prokázání) i na tyto námitky reagovat. Zástupci žalobce proto nebyla upřena žádná možnost reagovat na přednesená tvrzení, pouze tak měl učinit v souladu se zákonem nejpozději na konaném ústním jednání. Jak navíc vyplývá z protokolu o ústním jednání, zástupce vyvlastnítele na ústním jednání nové skutečnosti neuvedl a nové důkazy nepředložil. Ústní jednání proto pro zástupce žalobce nemohlo být nijak překvapivé, a koncentrace řízení mu žádnou újmu nezpůsobila. Současně soud nemá toto jednání za „formální“, jak tvrdí žalobce, neboť jeho zástupce měl možnost se k věci plně vyjádřit. Tvrdí-li žalobce, že veřejný zájem na vyvlastnění nebyl uveden v žádosti o vyvlastnění, pak se zcela mýlí, neboť žádost tuto skutečnost obsahuje a podrobně ji popisuje. Pokud se žalobce k této otázce chtěl vyjádřit a diskutovat o ní, měl v rámci ústního jednání vytvořen dostatečný prostor pro námitky na toto téma.
54. Soud neshledal, že by správní orgány přistupovaly k účastníkům vyvlastňovacího řízení rozdílně (porušily zásadu rovnosti). Žalobce v této souvislosti poukázal na to, správní orgány akceptovaly sdělení vyvlastnítele o setrvání na žádosti o vyvlastnění, které bylo zasláno e-mailovou zprávou bez elektronického podpisu a nebylo dodatečně písemně doloženo. K tomu soud může pouze konstatovat, že mu vůbec není zřejmé, o jaké sdělení by mělo jít, ani jak se údajný postup správních orgánů mohl dotknout žalobcových práv. Ze spisového materiálu nevyplývá nic, co by svědčilo o nerovném přístupu správních orgánů k účastníkům řízení.

55. Důvodná nebyla ani námitka o nesprávném zaslání výzvy k předložení znaleckého posudku. Jak již bylo výše uvedeno, zmocnění k zastoupení se správnímu orgánu prokazuje písemně. Chtěl-li tedy zmocněný zástupce za žalobce jako účastníka řízení jednat, byl to právě on, kdo měl své zmocnění správnímu orgánu prokázat.
56. Stavební úřad byl provedením předmětného vyvlastňovacího řízení pověřen usnesením Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 25. 5. 2022. Jelikož se zástupce žalobce stavebnímu úřadu nijak neprokázal ani jej o svém zmocnění neinformoval, zaslal stavební úřad oznámení o zahájení vyvlastňovacího řízení přímo žalobci. Stavební úřad si nemohl být vědom toho, že žalobce přiložil plnou moc svého zástupce k odvolání proti uvedenému usnesení Krajského úřadu Jihomoravského kraje o pověření stavebního úřadu. Žalobce předložil plnou moc zcela jinému správnímu orgánu, který ji v rámci řízení o odvolání proti uvedenému usnesení založil do příslušného samostatného spisu. Celý tento spisový materiál pak nebylo možno poskytnout stavebnímu úřadu až do pravomocného ukončení tohoto řízení o odvolání, o kterém rozhodovalo Ministerstvo pro místní rozvoj. Domněnka zástupce žalobce, že se jednalo o jeden spisový materiál, či že se správní orgány navzájem musejí o existenci plné moci informovat, se proto nezakládá na pravdě. Požadoval-li zástupce žalobce, aby bylo doručováno jeho osobě, měl plnou moc předložit orgánu, který vedl vyvlastňovací řízení, tj. stavebnímu úřadu. Tomu ji předložil až spolu s podáním ze dne 21. 7. 2022.
57. Závěrem je na místě poznamenat, že byť k tomu dle zákona o vyvlastnění stavební úřad není povinen, dal žalobci možnost nechat si vypracovat svůj znalecký posudek. Na tuto nabídku reagoval zástupce žalobce v podání ze dne 21. 7. 2022 tak, že o vypracování znaleckého posudku žalobce nemá zájem. Soudu pak není zřejmé, jakým způsobem a na jakých právech měl být údajně žalobce zkrácen, a proč jeho zástupce požadoval stanovení náhradní lhůty k seznámení se s možností zadat znalecký posudek, pokud o této možnosti zjevně věděl, a dokonce se explicitně vyjádřil, že ji nevyužije.

V. Závěr a náklady řízení

58. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
59. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2025

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu